

İNSAN DEĞERLİDİR

Selâm vermenin insan ilişkilerinde ne kadar önemli olduğunu bildiğim için selâmımı kimseden esirgemem. Çünkü selâm verdiğim insanların yüzünde o sevinci görmek beni yeniden yaşama bağlıyor. Fakat selâm verdiklerim arasında apartmanımızın kapıcısını ayrı bir yere koyuyorum. Ne zaman selâm versem hiç kimseden görmediğim kadar güzel karşılık verirdi. Onu sabahları ve akşamları hep beni bekliyormuş gibi görürdüm. Kafamda türlü düşünceler uyanıyordu. Acaba bir şey isteyecek de benden çekinip isteyemiyor mu, diye düşünürdüm.

Bir akşam apartmandan içeri ayağımı atmıştım ki adamcağız alt merdivenin orada oturuyordu. Yine her zaman olduğu gibi selâm verdim ve "Bir şey mi oldu, ihtiyacın mı var da bura da bekliyorsun?" diye sordum. Adam, "Hayır beyefendi, yalnızca, bana selâm vermenizi bekliyordum. Çünkü apartmanda bana sizden başka selâm veren yok." dedi.

Belki gözümden yaşlar akmamıştı fakat kalbime inen gözyaşlarını insanları horlayan ve onlara bir selâmı çok gören kalpler hiçbir zaman hissedemeyeceklerdir.

Ramazan DİLER
(Bu yapıt için hazırlandı.)

KEŞKE

Lisede okurken okul takımında yer almıştım. Çok iyi bir futbol takımı oluş- turmuştu. Benimle birlikte takımın en iyisi İlyas'tı. Takımın kaptanı da oydu.

Takımın en iyisi olması nedeniyle İlyas'a duyulan ilgiden rahatsız oluyordum. İkinci plânda kalmak beni çok etkiliyordu. Valilik Kupası maçı için yoğun bir tempoyla antrenmanlara devam ediyorduk. Çift kale yapılan maçta İlyas'la rakip olmuştuk. Onun takımı bizim takımı farklı yeniyordu. Öfkelenmeye başladım. Arkadaşlarıma kızıyorum ancak bu beni tatmin etmiyordu. Bir pozisyonda İlyas'la karşı karşıya geldik. Öfke gözümü karartmıştı. Futbolda "çift dalma" dedikleri bir şekilde onu yere serdim. Benim ayaklarımın ağrısından ve onun bağırtılarından durumun çok ciddî olduğunu anlamıştım.

Okulun servis aracıyla bizi hastahaneye kaldırdılar. Benim ayak bileklerim şişmişti. İlyas'ın da yan diz bağları yırtılmıştı.

Kendimi affedemiyordum. Hem arkadaşıma hem de kendime ne kadar yazık etmiştim. Üstelik günlerce hayalini kurduğumuz Valilik Kupası maçında da oynayamadık. Diğer arkadaşlarımız kupayı havaya kaldırıp birçok ödül ve övgü alırken biz yalnızca onları izlemekle yetindik.

Ramazan DİLER
(Bu yapıt için hazırlandı.)

ÜÇ ÖĞÜT

Adamın biri bir kuş yakalamış, kuş kendisini bırakması karşılığında ona üç öğüt vereceğini söylemiş. Öğüdün birini adamın elinde, birini ağacın dalında, diğerini de uçarken vereceğini belirtmiş. Adam da bu teklifi kabul etmiş.

Kuş adamın avucunda iken birinci öğüdü söylemiş: “Her duyduğun söze hemen inanma.” Adam kuşu bırakmış. Kuş ağacın dalına konunca ikinci öğüdünü söylemiş: “Kaybettiğin şeye üzülme.” İkinci öğütten sonra kuş adama şöyle seslenmiş. “Beni bırakmakla hata ettin. Çünkü benim midemde 300 gr altın var.” Bunun üzerine adam kuşu bıraktığına pişman olmuş, dövünmüş ve kuştan üçüncü öğüdü istemiş. Kuş üçüncü öğüdü açıklamış: “Verdiğim diğer öğütleri tuttun mu ki üçüncüsünü vereyim. Az önce ben senin elindeydim. İyice düşünürsen 50 gr bile gelmeyeceğimi bilirsin. Benim midemde 300 gr altın nasıl olabilir ki?” demiş ve uçup gitmiş.

İNSANLARIN HAKKI VARDIR

Bu olayı bir zenginin yanında çalışan aşçı arkadaşım anlatmıştı.

“Gazetede bir aşçının arandığı ilânını görünce verilen telefon numarasını aradım. Telefondaki ses yaşlı bir adamın sesine benziyordu. O gün ikindi namazında Yeni Mahalle Camisi’nde buluşabileceğimizi söyledi.

Oraya vardığımda cemaat dağılmıştı. Şık giyimli, eli yüzü düzgün, yaşı altmış civarında bir adam oturuyordu. “Beni arayan kişi siz miydiniz?” dedi. Ben de selâm verip yanına oturdum. “Evimiz buraya yakın, gidelim.” dedi. Yolda anlatmaya başladı, “Senden önce birçok kişi yanımda çalıştı. Ancak biri hariç diğerleriyle uzun süre çalışmak pek nasip olmadı. O da geçen ay öldü. Bunun için yeni bir aşçıya gereksinimimiz oldu. Bak yavrum! Her şeyi açık konuşmayı tercih ederim. Titiz bir adamım ben. Evimde tahammül edemeyeceğim şey ahlâksızlık ve israftır. Buna uymayan kişilerle bunun için çalışmadım.”

Dediklerini kabul ettim ve çalışmaya başladım. Fakat bu evde misafir eksik olmazdı. Gelen konuklar da iyi ağırlandı. Ev sahibi bir gün bana, “Bu kadar misafirin gelmesine şaşırıydın değil mi? Daha öncekiler de şaşırıyorlardı. Bana hep şöyle derlerdi: ‘Hem bu kadar çok misafir ağırlıyor hem de en ufak şeylerin bile israf edilmesinden rahatsız oluyorsunuz’. Ben de şöyle derdim: ‘Yüce Allah bu varlığı bana emanet olarak vermiştir. Misafire ikram etmek Allah’a ikram etmektir. Bundan dolayı misafirin ağırlandığında, yoksulların yedirilip giydirilmesinde cömert davranırım. Ancak israfa gelince bana emanet edilen hiçbir şeyi çarçur etme, boş yere harcama gibi bir yetkim yoktur. Çünkü zenginin malında yoksulun, kimsesizin hakkının olduğunu bilirim. Onların hakkını korumazsam Allah bunun hesabını bana sormaz mı?’”

Bu yaşlı adamın evinde yıllarca çalıştım. Böylece onunla birlikte uzun süre çalışmanın sırrını da öğrenmiş oldum.”

Ramazan DİLER
(Bu yapıt için hazırlandı.)